Исак Ангел изпраща на чело на войските си своя чичо,севастократор Иоан,способен и храбър мъж. Ала завист и недоверие обхванали сърцето на императора и той повярвал на интригата,че севастократорът иска да използува една славна победа,за да му вземе престола. И го сменил.

Братя Асеновци възликували. Благосклонната съдба сама им помагала.

Вторият път Исак Ангел изпраща на чело на войските си друг свой близък роднина,съпруга на сестра си,слепия кесар Иоан Кантакузин.Суетният и високомерен красавец не допущал,че българите ще напуснат своите непристъпни крепости в планината,затова разположил стана си на равното, без да го обгради с окоп и да постави стражи. Невидимите български съгледвачи дебнели всяка тяхна стъпка и съобщавали за движението на Кантакузиновите люде. През нощта ,изневиделица,българите се спущат от планината и връхлитат върху ромейския стан.Настава небивал смут. Слепият кесар грабва оръжието си,скача върху своя арабски кон,но попада сред ядрото на неприятеля.Малцина ромеи успяват да избягат.Между тях бил и Кантакузин,който спасил живота си само благодарение на бързия си кон. Останала само несметна плячка оръжие,храна и дрехи. И безброй пленници.

Асен и Петър облекли златовезаните тъмносини одежди на изящния кесар и с тях преминали пред строените си войски,сред неспирен ек на барабани и тръбни звуци,сред мощния вик на победителите:

- Да живее Калопетър! Да живее Асен Белгун!

Посрамен и разярен,Исак Ангел изпраща за трети път войски събрани от безчет скъпо платени наемници. За вожд на похода им дава най-прославеният си военачалник,победителя на норманите - Алексий Врана.

Но когато господ иска да погуби някого,първо му взема ума.

Дали гордост замъгли ума на прославения воин,дали в жилите му заговори древната българска кръв на охридските боили,дали някакво тайно споразумение с Асена и Петра му даде дързост,ала в Одрин,вместо да продължи похода срещу българите,Алексий Врана повел наемниците срещу Цариград.